

Никола Никитовъ

Отъ гурбетъ

Тая вечеръ една отъ чакалнитѣ на столичната гара шумѣше като разтуренъ кошерь. Пжтницитѣ не бѣха като обикновенитѣ. Навредъ по пода бѣха разхвърлени много торби и стегнати денкчета. Върху тѣхъ седѣха мжже и момчета и шумно разговаряха. Полуградскитѣ имъ шаечени дрехи показваха, че сж работници-тухлари.

Есеньта, която треперѣше навънъ надъ пламналия градъ, изпращаше по домоветѣ имъ тия задари-тухлари. Всѣки ще се прибере, прикжталъ въ пазвата си печалбата на своя черенъ трудъ.

— Байчо, утре нали ще сме си въ село? — запитваше едно дванадесетъ годишно тухларче момъка, седналъ до него.

— Като приспимъ въ желѣзницата, зарана рано тя ще ни остави на нашата, Асеновската, гара. Отъ тамъ по хладината, право на село, — обясни момъкътъ на Велка (тѣй се казваше малкото тухларче), който рѣжеше залъчета отъ студения хлѣбъ и съ чикийката си бодѣше маслинки изъ една кисийка.

— Най-после! Доде време да се върнемъ, — обади се друго тухларче, Димо.

— Едва дочакахъ това време. Много ми бѣше мжно за село, — заподзе Велко, като продължаваше да рѣже хлѣба си и да бode маслинкитѣ.

— Какво ли правятъ въ село? Не можахме да поскитае изъ бостанитѣ това лѣто, ама сега лозята сж наши, — плесна съ ржце отъ радостъ Димо.